

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.138 van 21 maart 2011
in de zaak A. 198.533/IX-7021**

In zake : Isabel GOUTIÈRE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de Politiezone BEGIJNENDIJK/ROTSELAAR/TREMELO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Beelen
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 17 december 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 27 augustus 2010 en 8 oktober 2010 van het politiecollege van de politiezone Begijnendijk/Rotselaar/Tremelo waarbij de aanvragen van Isabel Goutière tot toekenning van de vrijwillige vierdagenweek worden geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 februari 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Theodorus Kappetijn, die loco advocaat Bert Beelen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is in juli 2007 in dienst getreden bij de lokale politiezone Begijnendijk/Rotselaar/Tremelo (afgekort: BRT) in het enig ambt van niveau A -gemene graad van adviseur- op het kader van het administratief en logistiek personeel (Calog-personeel).

3.2. Op 20 juli 2010 vraagt de verzoekster het politiecollege om met ingang van 1 oktober 2010 toegelaten te worden tot het stelsel van de vrijwillige vierdagenweek. Zij wijst erop dat haar afwezigheid de goede werking van de dienst niet zal verstoren.

Het politiecollege beslist in zitting van 27 augustus 2010 “om geen uitzonderingen toe te staan op art. VIII.4 van UBPol [...]”. Volgende overwegingen gaan aan die beslissing vooraf:

“Gelet op UBPol Titel VIII – de verloven en afwezigheden, meer bepaald art. VIII.4;

Gelet op RPPol deel VIII, titel XVI de vrijwillige vierdagenweek, meer bepaald art. VIII.XVI.2;

Gelet op het functieprofiel van de PZ BRT voor CAlLog niveau A;

Gelet op het advies voor de weging CAlLog niveau A, klasse 2, opgesteld dr. PZ BRT waarin o.a. wordt gesteld dat zij beleidsmedewerkster is en tevens leidinggevend;

Gelet op het gedetailleerd advies van de Minister van Binnenlandse Zaken waarin zij akkoord gaan met de klasse 2;

Gelet op de politieraad van 21/10/2009, punt 7 en 8 i.v.m. weging CAlLog niveau A;

Gelet op de goedkeuring van de weging CAlLog niveau A door toezicht van de provincie Vlaams-Brabant d.d. 11.12.2009;

Gelet op de deontologische code voor de politiediensten;

Gelet op het negatief advies van de korpschef;

Gelet op het overleg op het politiecollege tussen de 3 burgemeesters en de korpschef;”

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht met een brief van 31 augustus 2010, zonder dat daarbij melding wordt gemaakt van de beroepsmogelijkheid.

3.3. Op 4 oktober 2010 dient de verzoekster een nieuwe aanvraag voor de vrijwillige vierdagenweek in, dit keer bij de korpschef van de politiezone. Zij stelt “verkeerdelijk geïnformeerd [te zijn geweest] waardoor [zij] [haar] aanvankelijke aanvraag van 20 juli laatstleden op verkeerde grond [heeft] gedaan”.

Op 8 oktober 2010 beslist het politiecollege “bij haar standpunt (weigering) te blijven en zodoende de beslissing genomen door het politiecollege in zitting van 27.08.2010 punt 6 te handhaven”. Het college verwijst nu naar “het bekomen van grondig juridisch advies en de bespreking ervan” maar expliciteert zulks niet.

Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht met een brief van 19 oktober 2010.

IV. Het voorwerp van de vordering

4. De verzoekster verzet zich tegen twee beslissingen van het politiecollege. De tweede beslissing is genomen na een nieuwe aanvraag van de verzoekster waarbij zij erop wijst dat haar vorige aanvraag een “verkeerde grond” had vermeld. Zij bedoelt daarmee dat zij verkeerdelijk aan het bestuur had gevraagd om haar een afwijking te verlenen op het algemeen verbod om diensthoofden in de vierdagenweek te laten werken en dat zij nu vastgesteld wil zien dat zij onder de gemene regel valt en aldus als personeelslid, dat geen diensthoofd is, recht heeft op dergelijke tewerkstelling.

Beide aanvragen van de verzoekster hebben een identiek voorwerp: de tewerkstelling in de vierdagenweek. De aanvragen steunen evenwel op een ander motief en het antwoord dat de verwerende partij op de tweede aanvraag geeft, kan dan ook geen loutere bevestiging zijn van de eerste weigering.

Met de eerste bestreden beslissing weigert de verwerende partij de verzoekster een afwijking te verlenen op het principieel verbod op tewerkstelling in de vierdagenweek omdat volgens haar de verzoekster een beleidsmedewerkster is en een leidinggevende functie bekleedt. In de tweede bestreden beslissing bevestigt de verwerende partij dat zij de verzoekster wel degelijk als een diensthoofd beschouwt en op die grond weigert zij opnieuw de tewerkstelling in de vierdagenweek. De tweede bestreden beslissing sluit aldus aan bij de eerste, maar bevestigt ze niet of slorpt ze ook niet op.

De omstandigheid dat de verzoekster haar aanvraag hernieuwd heeft en daarbij een andere rechtsgrond vermeld heeft, ontnemt haar niet het belang bij de vernietiging van de eerste beslissing in de mate dat beroep ertoe

strekt vastgesteld te zien dat zij, zelfs wanneer zij als een diensthoofd wordt beschouwd, ten onrechte op een weigeringsbeslissing gebotst is.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

Exceptie van de verwerende partij

5. Volgens de verwerende partij brengt een schorsing de verzoekster niet nader bij haar doel, aangezien zij met een schorsing nog geen toelating bezit om in het vier vijfde stelsel te werken.

Beoordeling

6. In geval van vernietiging zal de verwerende partij verplicht zijn opnieuw uitspraak te doen over de aanvraag van de verzoekster en daarbij rekening te houden met het gezag van het vernietigingsarrest. Een eventuele schorsing, die een aanwijzing geeft over de uiteindelijke afloop van de procedure, kan voor het bestuur een aansporing zijn om de problematiek op eigen gezag te heroverwegen en dienovereenkomstig zonder verwijl opnieuw te beslissen. In die zin bezorgt een schorsing aan de verzoekster wel degelijk een tastbaar voordeel.

VI. Onderzoek van de vordering

7. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. De ernst van het tweede middel

Standpunt van de partijen

8. De verzoekster voert de schending aan van artikel VIII.XVI.2 RPPol en van artikel VIII.4 UBPol, dat volgens haar overigens op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet gehouden worden. Subsidiair voert zij ook de schending aan van de formele en de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij ontwikkelt het middel als volgt:

Het recht op de vierdaagse werkweek bestaat volgens het RPPol niet voor de titularissen van een graad die door de minister wordt bepaald. De minister heeft aldus voor wat de lokale politie betreft, “de diensthoofden die afhangen van de korpschef” aangewezen, maar de verzoekster is geen dergelijk diensthoofd; in het licht van artikel VIII.XVI.2 RPPol heeft het politiecollege van haar zone ook niet bepaald welke ambten uitgesloten zijn van het recht op de vierdaagse werkweek. Zij verkeert derhalve niet in een van de gevallen waarin het recht op tewerkstelling in de vierdagenweek is uitgesloten. Wanneer het politiecollege daarover toch een beslissing neemt door haar die deeltijdse tewerkstelling te weigeren, dan gebeurt dat met schending van de artikelen VIII.XVI.2 RPPol en VIII.4 UBPol.

In ieder geval is artikel VIII.4 UBPol onwettig en moet het op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gehouden worden: het RPPol heeft de minister immers gemachtigd om de graden te bepalen waarvan de titularissen geen recht op vierdagenweek zouden hebben en de minister heeft daaraan uitvoering gegeven door “de diensthoofden die afhangen van de korpschef” uit te sluiten, terwijl de graden van het politiepersoneel zijn opgesomd in artikel II.III.1 RPPol. Waar de minister een bevoegdheid heeft gekregen om zich met betrekking tot ambten uit te spreken, is dit beperkt tot regelingen voor de federale politie.

Ondergeschikt wijst de verzoekster er onder meer op dat de weigeringsbeslissing haar niet toelaat de feitelijke en juridische elementen te begrijpen die het bestuur tot de beslissing hebben gebracht, hetgeen een schending van de formele motiveringswet inhoudt, en dat in de mate de verwerende partij zich op de verstoring van de goede werking van de dienst beroept, zulks in haar geval geen deugdelijk motief voor een weigeringsbeslissing kan zijn omdat zij niet zo onmisbaar is als de verwerende partij wil doen voorkomen.

9. De verwerende partij stelt in essentie dat de verzoekster vertrekt van de verkeerde premisse dat zij geen diensthoofd is dat afhangt van de korpschef. Wat de onwettigheid van artikel VIII.4 UBPol betreft stelt zij dat het begrip “diensthoofden” wel degelijk als een graad kan worden gelezen, in die zin dat “deze personeelsleden in ieder geval van niv.A klasse 2” zijn en dat het RPPol toch ook verwijst naar “ambten” die de minister mag uitsluiten.

Beoordeling

10. Artikel 7, § 1, eerste lid, van de wet van 10 april 1995 betreffende de herverdeling van de arbeid in de openbare sector, dat door artikel VIII.XVI.1 RPPol van toepassing gemaakt is op de personeelsleden van de politiediensten, bevat het beginsel dat die personeelsleden het recht hebben om op aanvraag vier vijfden van de normaal opgelegde prestaties te verrichten.

Artikel VIII.XVI.2 RPPol brengt volgende nuances aan op dat recht op vier vijfden arbeid binnen de politiediensten:

“In afwijking van artikel VIII.XVI.1, is het personeelslid dat een mandaat bekleedt of dat titularis is van een door de minister bepaalde graad, uitgesloten van het in voormelde wet van 10 april 1995 bepaalde recht op de vrijwillige vierdagenweek. De minister of, naar gelang van het geval, de burgemeester of het politiecollege, bepaalt de andere ambten waarvan de titularissen, om redenen die inherent zijn aan de goede werking van de dienst, eveneens van dit recht zijn uitgesloten.

In afwijking van het eerste lid en met uitzondering van de mandatarissen, kan (...), naar gelang van het geval, de burgemeester of het politiecollege, voor zover de goede werking van de dienst erdoor niet wordt verstoord en na advies van de korpschef, (...), aan het in het eerste lid bedoelde personeelslid dat erom verzoekt, het recht van de vrijwillige vierdagenweek toekennen.”

In de politiezone BRT blijkt het politiecollege geen gebruik gemaakt te hebben van de mogelijkheid om te bepalen voor welke ambten geen vier vijfde tewerkstelling kan worden aangevraagd omdat dergelijk regime de goede werking van de dienst verstoort. Zijnerzijds heeft de minister van Binnenlandse Zaken wel uitvoering gegeven aan de hem toegekende bevoegdheid, door in artikel VIII.4 UBPol te bepalen:

“ De diensthoofden die afhangen van (...) een korpschef van een korps van de lokale politie zijn uitgesloten van de rechten en afwezigheden bedoeld in de artikelen (...) VIII.XVI.2, eerste lid (...) RPPol.”

Samengevat heeft het RPPol aldus de vierdaagse werkweek als een principieel recht voor het politiepersoneel ingevoerd, behalve voor enerzijds de titularissen van de graden (Franse tekst: “titulaire d’un grade”) die de minister bepaalt en anderzijds voor de titularissen van de ambten (Franse tekst: “emplois dont les titulaires”) die de minister, de burgemeester of het politiecollege aanwijst op grond van redenen die inherent zijn aan de goede werking van de dienst. De minister kan in het algemeen -zowel voor de federale politie als voor de lokale politie- bepaalde graden van het politiekader uitsluiten van het recht; te dezen heeft hij dat gedaan voor de diensthoofden die afhangen van de korpschef. Daarnaast kan de bevoegde overheid, rekening houdend met de concrete situaties die zich aandienen, ook bepaalde ambten of betrekkingen aanwijzen waarin een tewerkstelling volgens het vierdagenstelsel verstorend wordt geacht voor de goede werking van de dienst. Binnen de meergemeentezone is die bevoegde overheid het politiecollege. Als gezegd is in de zone BRT geen dergelijke regeling uitgewerkt.

11. De verzoekster stelt dat zij geen diensthoofd is in de zin van artikel VIII.4 UBPol. Is die stelling correct, dan had de verwerende partij geen rechtsgrond om haar het recht op tewerkstelling in de vierdagenweek te weigeren.

In het licht van het reglementair opgezette systeem, dat de vierdaagse werkweek principieel als een recht voor het gehele politiepersoneel instelt, komt het aan de verwerende partij toe te bewijzen dat de verzoekster een “diensthoofd is dat afhangt van de korpschef”.

Het begrip “diensthoofd” is door de regelgeving niet omschreven. In het UBPol wordt ook niet uiteengezet wanneer een “diensthoofd afhangt van een korpschef” van de lokale politie en een algemeen geldende definitie daarvan blijkt niet voorhanden. Er moet dus teruggevallen worden op de spraakgebruikelijke betekenis van de woorden en op de inhoud die concreet in de politiezone BRT aan de functie van de verzoekster gegeven is.

De verzoekster heeft de hoogste graad in de “administratieve, technische en logistieke dienst” die uit tien personeelsleden bestaat, die als een afzonderlijke entiteit op het organigram vermeld wordt en zodoende een dienst vormt. Afgaand op die inrichting heeft zij daarvan, als bekleed met de hoogste graad, de leiding. Zij moet, blijkens haar functieprofiel ook “medewerkers kunnen motiveren”, wat wijst op een gezagsrelatie. Ook de evaluatiebevoegdheid over de 10 Calog-personeelsleden neigt naar een zekere gezagsrelatie. De verwerende partij wijst ook terecht op de indertijd gegeven verantwoording van de nieuwe politiestructuur -stuk 2 van het administratief dossier, p. 14- waarin de creatie van een betrekking niveau A in het vooruitzicht gesteld wordt “die aan het hoofd komt te staan van de administratieve technische en logistieke dienst”. Al die elementen zijn indicaties dat de verzoekster de leiding heeft van de administratieve, technische en logistieke dienst en zodoende het hoofd van die dienst is. Overtuigender nog is de waardering van de verzoekster met het oog op de vaststelling van haar weddenschaal, waarnaar de verwerende partij in de aanhef van de eerste bestreden beslissing verwijst: in het voorstel van haar bestuur -waarmee de verzoekster blijkbaar toentertijd geen moeite heeft gehad- wordt gesteld dat zij de leiding heeft over 11 Calog-medewerkers; in het advies van de wegingscommissie wordt dat wel gerelativeerd -er wordt niet aangenomen dat zij 11 personen onder zich heeft- maar er wordt toch bevestigd dat zij een dienst leidt van 5 of meer personen. Die gegevens doen besluiten dat de verzoekster wel

degelijk aangemerkt kan worden als een diensthoofd in de zin van artikel VIII. 4 van het UBPol.

Wat de relatie tussen de verzoekster en de korpschef betreft, vereist het UBPol dat het diensthoofd moet “afhangen” van de korpschef, wat betekent dat zij onder zijn verantwoordelijkheid moet staan, hetgeen niet anders kan begrepen worden dan dat zij haar bevelen rechtstreeks van de korpschef ontvangt en rechtstreeks aan hem rapporteert.

Concrete bewijzen van het bestaan van een rechtstreekse communicatielijn tussen de korpschef en de verzoekster worden niet voorgelegd. De verzoekster verwijst naar de functiebeschrijving die volgens haar voorlag op het ogenblik van haar kandidaatstelling voor de betrekking waarin zij functioneert -niveau A/adviseur- en zij plaatst die functiebeschrijving tegenover deze welke voorlag toen de verwerende partij overging tot de benoeming van een “commissaris van politie-beleidsmedewerker”, dit is het hoofd van de dienst “staf, beheer en beleid” op het organigram. Zoals de directeur DSJ in zijn advies aan de verzoekster reeds gesteld heeft, wekt de functiebeschrijving voor de betrekking van de verzoekster gewis de indruk dat zij als een diensthoofd werkt, maar wordt die indruk tegengesproken door de functiebeschrijving van de commissaris van politie-beleidsmedewerker waarin die plaats gesitueerd wordt op het “beleidsniveau” en waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat die persoon “verantwoordelijk is voor de administratieve technische logistieke dienst”, precies de dienst waarvan de verzoekster de leiding heeft. De verwerende partij wijst er wel op dat de functiebepaling van de beleidsmedewerker berust op een vergissing, maar zij maakt haar bewering niet hard. Zou op grond van die gegevens besloten kunnen worden dat de verzoekster niet afhangt van de korpschef, dan daagt ook hier het gegeven dat het bestuur op het ogenblik van de weging van haar functie met het oog op haar weddenbepaling in de rubriek “omkadering/hiërarchie in stijgende lijn” gesteld heeft dat de verzoekster drie punten kreeg omdat zij “rechtstreeks rekenschap dient af te leggen aan de korpschef”, waarmee zij een punt meer behaalde dan een titularis van een functie die “rekenschap aflegt aan (...) een rechtstreeks medewerker van de korpschef” en dat de verzoekster daar

blijkbaar toen geen moeite mee heeft gehad. Omdat die beoordeling van het bestuur betrekking heeft op de wijze waarop de functie van de verzoekster sinds haar benoeming in de praktijk invulling gekregen heeft, wordt zij als een decisief bewijsgegeven bij de hier te maken beoordeling betrokken. Aldus is bewezen dat de verzoekster “afhangt van de korpschef”.

12. Uit wat voorafgaat wordt besloten dat de verzoekster wel degelijk tewerkgesteld is als “diensthoofd afhankelijk van de korpschef” in de zin van artikel VIII.4 UBPol. De verwerende partij kon derhalve, toepassing makend van die bepaling, de tweede aanvraag van de verzoekster, waarin enkel die juridische problematiek rees, weigeren.

13. De verwerende partij heeft zich niet beperkt tot de vaststelling dat de verzoekster een diensthoofd was. Zij heeft, in antwoord op de eerste aanvraag van de verzoekster, ook gesteld dat zij geen afwijking wenste te verlenen op het reglementair ingesteld verbod om diensthoofden vier vijfden te laten werken. Wat dat betreft voert de verzoekster in het middel aan dat de beslissing haar niet toelaat de beweegredenen van het bestuur te vatten.

14. Overeenkomstig artikel VIII.XVI.2, tweede lid, RPPol is een individuele afwijking op het verbod van een tewerkstelling in de vierdagenweek mogelijk, in zoverre het bestuur van oordeel is dat die beperkte tewerkstelling de goede werking van de dienst niet zal verstoren. De weigering van dergelijke aanvraag moet derhalve steunen op en blijk geven van de redenen waarom de tewerkstelling van de aanvrager in de vierdagenweek concreet de goede werking van de dienst dreigt te verstoren.

Het besluit van 28 augustus 2010 bevat die redenen niet. Uit de gegevens van het dossier blijkt zelfs niet dat het politiecollege de situatie van de verzoekster vanuit dat oogpunt onderzocht heeft en dat het een deugdelijke grondslag kan gehad hebben om de aanvraag van de verzoekster te weigeren. Binnen het raam van de bestaande reglementering is de eerste bestreden beslissing

dan ook niet regelmatig, bij gebrek aan deugdelijke grondslag en formele motivering.

15. De verzoekster vraagt de Raad van State om, bij de beoordeling van de bestreden beslissingen, artikel VIII.4 UBPol buiten toepassing te laten, aangezien de minister de diensthoofden afhankelijk van de korpschef uitgesloten heeft van de tewerkstelling in de vierdagenweek, terwijl artikel VIII.XVI.1 RPPol hem slechts toelaat bepaalde graden van dat tewerkstellingsregime uit te sluiten.

16. Artikel VIII.XVI.2, eerste lid, RPPol is duidelijk gesteld: de minister kan bepaalde “graden” van het regime van de vrijwillige vierdagenweek uitsluiten. De graden van het administratief en logistiek kader van de politie zijn benoemd in artikel II.III.1 RPPol en bij gebrek aan afwijkende bepaling mag het begrip in artikel VIII.XVI.2 RPPol geen andere inhoud krijgen. Een graad, die de plaats van de ambtenaar in de door het personeelskader uitgetekende hiërarchie bepaalt, mag niet zonder meer vereenzelvigd worden met een ambt of een betrekking, waarmee een bepaalde functie of opdracht binnen het bestuur wordt aangewezen. Het begrip “diensthoofd” is een functioneel begrip en geen graad. De minister kon dan ook dat begrip niet gebruiken als het onderscheidingscriterium voor de uitsluiting van het recht op de vrijwillige vierdagenweek.

Op grond van artikel 159 van de Grondwet moet de Raad van State artikel VIII.4 UBPol buiten toepassing laten. De beslissingen die hierin hun grondslag vinden zijn ook vanuit dat perspectief onregelmatig.

17. De verwerende partij kon niet rechtsgeldig verwijzen naar het UBPol om te beslissen dat de verzoekster onder een algemeen verbod tot tewerkstelling in de vierdagenweek viel. In de mate zij negatief geoordeeld heeft over de aanvraag van de verzoekster om haar individueel toe te staan in de vierdagenweek te werken, verantwoordt zij ook niet welke gegevens haar hebben doen besluiten dat de goede werking van de dienst niet duldt dat de verzoekster in dat regime zou werken.

18. Het middel is ernstig.

B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

19. De verzoekster zet uiteen dat zij nu vijf dagen per week moet werken en dat zij de vrijwillige vierdagenweek heeft aangevraagd om haar gezinsleven naar eigen inzicht te kunnen regelen en met name om opvang te kunnen geven aan en meer vrije tijd te hebben voor haar twee kinderen. Het moreel nadeel dat zij ondergaat door de weigering om in dat stelsel te mogen treden is niet moeilijk te herstellen maar onherstelbaar.

20. De verwerende partij betwist dat de verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou ondergaan. Zij vindt de uiteenzetting van de verzoekster “al te mager”. De bestreden weigering verandert eigenlijk niets aan de bestaande situatie en de tijd die het onderhavig geding vergt geldt niet als een nadeel. Het nadeel dat de verzoekster ondergaat kan hoogstens een licht moreel nadeel zijn, zeker nu zij indertijd gesolliciteerd heeft voor een voltijdse betrekking en zij thans ook werkt als moeder met kinderlast. Het nadeel zal hersteld worden door een vernietigingsarrest.

Beoordeling

21. De verzoekster heeft aan het bestuur gevraagd om te werken in de vierdaagse werkweek en door de weigering kan zij haar gezin niet organiseren zoals zij dat zou wensen. Dergelijk nadeel steunt op een persoonlijke opvatting, is dienvolgens subjectief en de Raad van State kan zijn beoordeling niet in de plaats ervan stellen. In dat kader is het ook niet relevant of de verzoekster met een ander verlostelsel misschien ook haar doel kan bereiken. De Raad van State kan enkel vaststellen dat er geen tegenindicaties worden voorgelegd die toelaten te besluiten dat de opstelling van de verzoekster de redelijkheid te buiten gaat.

Het hoeft geen betoog dat de bestreden weigering gevolgen heeft voor het gezinsleven van de verzoekster en dat dergelijk nadeel inderdaad onmogelijk kan rechtgezet worden door of na een vernietigingsarrest. De tweede schorsingsvoorwaarde is vervuld.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 27 augustus 2010 en 8 oktober 2010 van het politiecollege van de politiezone Begijnendijk/Rotselaar/Tremelo waarbij de aanvragen van Isabel Goutière tot toekenning van de vrijwillige vierdagenweek worden geweigerd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 maart 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche